

DEBRECZENI HIRLAP

Előfizetési árak: Egész évre 10 frt., félévre 5 frt., negyedévre 2 frt 50 kr., egy óra 1 frt.

Megjelenik mindennap,
vasárnap kivételével.

A szerkesztésért felelős

Kutasi Imre

kiadó s ianálajdonos.

Postakasszaq. Nagy-Várad-utca 2087. sz. Gáll-ház. (emelet),
Vasúthivatal. Nagy-Várad-utca 2087. sz. Gáll-ház (földszint),
Hirdetések a legmerszekeitebt szararmitat mellett letettek is

Egyes szám 4 kr.

Elégia a becsületről.

Debreczen, június 30.

Sok szó esik megint a becsületről melynek rohamos vesztét, megdöbbentő pusztulását oly régen siratja a modern társadalom. Látván a sok mérhetetlen gátságot és hallván a sok becsületlenséget, a pesszimizmusra hajlandó ember néha szinte tamaskodva néz körül a világban és hitetlenül kérdi: Hát létezik még valamerre a becsület? hát vannak még valahol becsületes emberek? . . .

És valóban elegendő okot adnak erre a sötét pesszimizmusra azok az újabb és legújabb sikkasztások, melyek napfényre kerülvén, állandó rovatot képeznek a napi események krónikáiban. Mintha csak néptelenné vált volna már a tisztesség, a becsületes munka egyenes útja és mintha az emberiség legnagyobb része a bűnnek ama görbe és veszélyes lejtőjén haladna előre, mely vagy fölvisz a magasba, vagy leszédít az alant tatóngó örvénybe, az örök erkölcsi megsemmisülésbe.

Onnan bukott alá a legutóbbi napokban Tóth Kálmán, a józsefvárosi postásikkasztó és Balassa Ferencz, a magyar ipar és kereskedelmi bank sikkasztó főpénztárosa. Lezuhanásuk oly hangos és megdöbbentő volt, hogy egy kissé megrázó kódotjt tőle az egész társadalom. Összeborzadtak azok, a kiknek lelkében még él a becsület érzése és az abba vetett jobb hit — és még jobban összeborzadtak azok

a kik élnek és grasszálnak a Tóth Kálmánok és Balassa Ferencznek módjára nagy uri lábon és remegve hallgatják lelkiismeretük kegyetlen sugallatát: „Ma neki — holnap esetleg nekem“.

Oh nem haszontalan morálprédikáció a szándékunk! Olyan okosak az emberek manapság és olyan nagyon jól ismerik a büntetőtörvénykönyv paragrafusait, hogy talra hányt borsó volna minden elmélkedés a bűnről avagy a becsületről. Jól tudja a modern ember, hogy melyik az egyenes és melyik a görbe út; ismeri a veszélyeket, a melyeket ki kell kerülnie — és ha mégis oly nagy az elbukott és az erkölcsi bukás szőlen álló emberek száma, hát ez csak annak képezi szomorú bizonyítékát, hogy nagyon sok a vakmerő ember, a ki hirtelen és könnyen akarja elérni kitűzött célját és mint a házard kártyás, egy lapra teszi fel mindenét, a mi becses az életében. Nagyon sokan vannak, a kik ma banquet játszanak az étellel és a világgal és céljuk eléréséhez fölhasználnak minden eszközt, ugy gondolkozván, hogy vagy fényben, gazdagságban élnek vagy nem élnek sehogy.

Szomorú ez a kép nagyon, de a rideg valóságot ábrázolja hűségesen. Ilyen poshadt viszonyok között, ilyen romlott és immoralis légkörben egy-egy Herkules minden becsületes ember, a kinek van ereje ahhoz, hogy ellentálljon a bűn, a könnyű meggazdagodás csábító lidércének: s aki-

nek van türelme ahhoz, hogy a becsületes munka verejtéke árán jusson el nagy későn, öregségére a céljához.

Mert ugy van berendezve ez a mostani társadalom, hogy minden cifra külszinü intézményével, minden hiu szokásával a Scyllák és Charibdiszek szerepét játssza. Csábítja a gyöngé embert a bűnre, a gátságra és azt aki azután könnyelműen megtévedett, megfojtja, megsemmisíti könnyörtelenül. A ki nem jár elegánsan, nem pazarol erején felül nem üz drága sportokat: egyszóval aki nem ur, azt lenézi, sajnálkozva negligálja ez a hazug aldemokratáságot szinlelő társadalom. És mert örök emberi gyengeség az, hogy mindenki érvényesülni akar környezetében, mindenki akar lenni valami, a legtöbb ember merő hiúságból és gyöngeségből uszik az árral, míg egy erős hullámcsapás leveri és agyon sújtja.

Ez a Tóth Kálmánok és Balassa Ferenczek régi tragédiája, mely új és új variációkban foglalkoztatja mindig a napi események kronikását.

Istennek hála azonban él és virágzik Magyarországon az ugynevezett „lovagias becsület.“ Soha annyit nem párbajoztak és csodás véletlen, hogy egyuttal soha annyit nem loptak és sikkasztottak hazánkban, mint mostanában. Ez a két jelenség nem egyszerű véletlen, hanem igenis fontos oki összefüggésben áll egymással. A régi jó világban a becsület ott lakozott a

A DEBRECZENI HIRLAP TÁRCZÁJA

Szeszélyesség.

— Jó reggelt!
— Jót, jót . . . nézz ki az ablakon.
— Ejnye! Hát már megint esik?
— Esik bizony, szinte megalszik a vérem, ha belenézek ebbe a nyirkos időbe. Olyan a fejem megint . . . hisz szép napom lesz, az igaz, eh kedvem volna visszaheveredni, hanem a hivatal, a hivatal . . .

Hagytam Tamást dűnyögni, magam is ballábbal keltem fel s nem akartam borongós panaszokra fakadni, mert akkor vége nem szakad a keserves jeremiádoknak. Csöndben készülődtünk össze s reggelinket is csak ugy szokásból költöttük el, aztán a hivatalba balagtunk.

Tamás foga közé vette tiroli pipáját s hatalmasan pöfékelve asztalához ült dolgozni. Csodáalom önuralmát, nekem semmi kedvem a munkához. Busan tekinttem ki az ablakon s tünődtem a természet szeszélyességén s az emberi sziv pszichológiáján. Bizonyos, hogy jobb idő is lesz még, a jókedv is visszatér s akkor ismét vigan fűtyörészve dolgoztatunk. Megkísérlettem — nem sikerült.

ujra kinéztem a nedves időbe, melynek szür keségébe egy vigasztaló sugár sem vegyül. A szomszéd ur Hektora is farkbehuződva kuporodik a kapu alatt, olykor-olykor nagyot ásít, majd megrázza ázott fejét, hogy lappantys fülei csak ugy csattognak belé. Milyen rut így ázott bundával, pedig gyönyörű állat különben; szakasztott mása Pista bátyám vadászebének. Soha ennél eleve-
nebb s rakoncátlanabb állatot még nem láttam, de nem is csoda, ha egész nap kutya házba zárja s ha aztán ebéd idejére szabadon eresztik, van akkor rémület és kiabálás a népes udvarban: a kakas bosszusan kurjant, a kacsák kvárogva menekülnek, a tyukok iramodnak, a czirnos a padlás létrájára kuszik, a sipszi meg — mint aki rosszat tett — megbuvik az ól alatt. Plutónak híjják a szilaj állatot. Mint a villám fut végig négy-ötször a tágas udvaron, a Náninak pedig — aki az ételt hozza — épenséggel a nyakába ugrik s csupa örömből s hálából majd hogy a falat is ki nem veri kezéből.

— Pfüj Plutó, eredj te bolond, hadd tesszem már le, nana! . . . Még utközben neki fog a falánk állat s jóizü kaffogással fogyasztja a zagyalékos menázsit. Erre csönd áll be köröskörül.

A megrémült baronfiak bizalmatlan-

kodva pillantanak Plutó felé, a kakas ugy féloldalvást kettőt-hármat lép, s sipszi előbuvik az ól alól, a kacsák az ételszagra közelebb lopódnak, a többi apróbb lábas meg nagy körben állja körül az izgalmas jelenetet. A sipszi egész a közelbe szemtelenkedik s megkísérli, nem kóstolhatna meg egy falatocskát ő is. De Plutó haragosan mordul rá s a Sipsz egyet bukfenchezve öt lépésnyire a táltól lecsücsül. Így szemlélik Plutó mindinkább lohadó étvágyát. Domboru oldala jelezi, hogy elérte a maximumot s legjobb szándék mellett se tudna még egy falatot is nyelni. Féltekeny irigységgel őrzí még egy ideig a falát, de végre is erőt vesz magán s odujához kullog sétálni.

Most tehát a Sipszi az ur; őt ugyan a szemtelen kacsák már kevésbbé respektálják, alig győzi kergetni a tolakodó népet. — Haragiában bekapta fejüket s ha rosszabbtól nem tartana, tán meg is harapná az eleven peccenyét. Bizony sok bosszuságába kerül, míg étvágyát lecsillapítja, aztán ő is pihenni tér.

Gusdri, szabad a vásár, husz kacsafej is belevág egyszerre a tálba, olyan lárnat csapnak, mintha zöldségvásár volna. Erre a tyukok is vérszemet kapnak s a tapasztal-

szívekben, ma elhurezolkodott onnan a kardhüvelyekben és pisztolycsövekbe, és onnan néz farkasszemét pökhendi henczegeccsel az egész emberiséggel. A lovagias becsületére szörnyen féltékeny mindenki, az igaz becsületére csak édes kevesen: mert a lovagias becsületet ellenőrzik a kaszinók és uri társaságok, az igazi becsület fölött pedig nem őrködik senki, csak a lelkiismeret.

Hanem ilyenkor, hogy hurokra került néhány urizáló léhűtő, néhány sikkasztó gentlemann, mégis megborzadnak az emberek és fáznak. Egynehány napig alkudoznak is a becsülettel, de minthogy nehezen megy vele az egyesység, hamar hátat fordítanak neki és eszevesztett vakmerőséggel játszásk tovább ama rettenetes tragédiák első felvonását, melyeknek utolsó felvonását oly sokszor irtóztva látják.

Azok pedig a kik küzdenek a léttel igaz uton és arcuk verejtékével dolgoznak a megélhetésért, a mindennapi kenyérért, siratják a becsületet, mely mindennap újra meg újra ott fekszik a ravatalon, kiterítve mereven; de haldoklik néha a fényes palotákban, a nehéz wertheim kasszák körül is, a honnan a pompa és ragyogás dacára is messze kiérezhető a becsület hullaszaga.

Fehér Dezső.

Aratási kilátások.

A földművelésügyi minisztérium jelentései meglehetősen kedvezően hangzanak, mert körülbelül 35 millió m. mázsa búzát helyeznek kilátásba az idei aratási eredményeképp. Magyarországra nézve ez jó középszerű aratás jelent, mert a tartósan jó időjárás folytán még némi javulásra is lehet számítani. Gazdasági és szociális tekintetben kiszámíthatatlan ennek az eredménynek kitűnő hatása, főleg azért, mert a családost teljesen kizártnak lehet tekinteni. A földművelésügyi minisztérium oly felette pontos és pesszimiztikus je-

tabb kottlóknak sikerül is egy-egy falatot elcsipni, de jaj nekik ha rajtakapják, csak az menti ki, hogy a kácsa rosz futó. A vak tyúk is talál szemet, itt meg a szemesnek is csak bajjal jut valami. Hijába! csak be kell várniok szép türelmesen, míg a kácsák is végeznek. Lassacskán el is ballagnak s egy rakáson, féllábon himbálódva elszundítanak a meleg napsugárban. Hát a szegény kis sáporogó csibék, azok egészen utoljára maradnak s keményen bűnhődnek, ha öregebb vérrokonai közé tolokódnak. A tyúkok is jölköttek már, ők is elpihennek a szemétdombon. Minden elszenderül szép békésen s az idilli csöndben oly jól hangzik a kis csibék sáporogása s kopogtatása az üres táblán.

Aaaa! . . . egy csomóval végeztem volna. Ijedten rezzenek föl merengésemből: csak Tamás sóhajtott s tényleg befejezte az első garmada aktát. Kint pedig még mindég esik s csak olyan szürke s borongós az idő, mint annak előtte. Megelégedéssel mutatott befejezett munkájára s öröme tán tisztább is, mint az enyém, de tény a mi tény, egészen megjött a jó hangulatom, úgy felvidultam a kedves emlékeken.

Az esővel sem törődtem, a borongós szürkeség se bántott többé, sőt az emberi szív pszichológiájának tanulmányozásával is felhagytam, hadd ítéljenek róla a kompetens tudósok.

B—y.

lentései szerkesztésében, hogy inkább jobb, mint rosszabb eredményre lehet számítani. A valóságos eredmény a jelek szerint kedvezőbb lesz a hivatalosan kilátásba helyezett eredménynél.

Ennek a tünetnek gazdasági jelentősége már mutatkozik is abban az emelkedett ipari és pénzügyi vállalkozási szellemben, amely nagyobb nyugalommal és biztossággal fogly tervek megvalósításához, melyeknek eddig a kedvezőtlen közgazdasági viszonyok folytán végrehajthatlanul kellett maradniok. Az aratás jó eredményének társadalmi fontossága a munkás népességnek az adott viszonyokkal való megelégedésében mutatkozik, mert ha el kell is ismerüi, hogy ez a nyugalom és megelégedettség majdnem kizárólag azoknak a rendelkezéseknek és intézkedéseknek az eredménye, melyeket dr. Darányi Ignác földművelésügyi miniszter tett az agrárszociális munkásmozgalmat elnyomása végett, másrészt ösztönöz be kell vallani azt is, hogy a kormányt erre vonatkozó törekvéseiben a kedvező aratási kilátások jelentékenyen támogatják. A legközelebbi jövő elé tehát nyugodtan tekinthetünk.

A honvéd Ludovika Akadémiába pályázni óhajtok figyembe.

Mint a hivatalos forrásból jelenti, a honvéd Ludovika Akadémián rendszeresített magán alapítványi helyek közül több és pedig az Aldassy Ignác, a Beleznay Sámuel, a Buttler féle alapítványi helyek közül a Heves Bihar, Nógrád vármegyék helyei Borsodmelye alapítványi helye, a Szabadka városi és Vojnic Máté féle helyek ez ideig pályázók hiányában betöltetlenek maradtak. A honvédelmi miniszter ennél fogva úgy intézkedett, hogy az említett alapítványi helyekre a bemutatási jogot gyakorló hatóságok és magánfelek a folyó évben kivételesen szeptember hó 1 ig pótlólag bemutatathatják jelöltjeiket.

Hogyan nevelte Tisza Kálmán a gyermekeit.

Irta: Csiky Lajos.

Déreczen, június 30.

Tisza Kálmán példászerű családi életéről sok érdekes dolgot hallottunk már, de

Refleksiók.

Irta: Szathmáry Zoltán.

Láttam a halált. Láttam, a mint jött félelmetes lassúsággal, láttam a mint a fölemelte óriási karját, hogy hatalmas öklével odavágjon, az áldozat szívéhez, hogy csontos ujjával megfojtogassa torkát. Láttam mint vált egyre fakóbbra, a halálra vált arc, mintszin telenedett el minden vérésejt, éreztem a kezembe tartott kéz elfagyását.

Láttam a halált, a legnagyobb urat, az örök despotát, aki nem alkuszik, nem nyújt kegyet, a ki örökké vére szomjas, husra éhes s kinek lehellete dögletelessé teszi a levegőt, kinek még mosolygása is enyészetet hint, kinek sóhajtása hervaszt, tekintete öl, kinek simogatására halálos verejték fakad.

Láttam a leghatalmasabb isténséget, láttam szemtől szembe a maga rettenetességében kétségbeesztő erőszakosságában.

Láttam, mint dobja bele szilaj durvasággal a hatalmába kerített lelket az örök megsemmisülésbe, a Nirvána áradatába.

Végnélküli hatalma megölte az én véges szívemet s önykéntelenül eszembe jutott, mint fogja hatalmába keríteni majdan azt a szívet is, melynek minden boldogsága, minden fájdalma, buraválása csak illanó percz abban a végtelenségben, melyben a teremtő erő viaskodik nagyszerű, fönséges esatát a romboló elemekkel.

vonzóbbat ritkán, mint amit gyermekeinek volt nevelője. Csiky Lajos, a debreczeni ev. ref. teologia tanára mond el egy kolozsvári tanügyi ujságban, a jelesül és nagy intelligenciával szerkesztett Magyar Pestalozziban.

Tanítói s nevelői állásomat — így szól az elbeszélő — 1873 őszén, mint azon év nyarán teológiai pályát végzett ifju ember foglaltam el Tisza Kálmán két ifjabb gyermeke, Paulina ma báró Radvanszky Béla koronaőr s valóságos belső titkos tanácsos neje és Kálmán, ma gróf Tisza Kálmán mellett. István ma gróf Tisza István ekkor már Debreczenben nyilvános iskolába járt, Lajos pedig még azután született.

A család igen nagy súlyt helyezett a leendő nevelő megválasztására.

Engem a debreczeni főiskola akkori akadémiai tanárai közül a családdal közelebbi ismeretségben levő néhány tanár ajánlott a diszes állásra. De, mielőtt elfoglalásról csak szó is lehetett volna, a család óhajtott megismerni s evégből 1873. pünkösdi ünnepére, mint Gesztre ment legátust, meghívott a kastély vendégeül.

Négyöt napot töltöttem akkor életemben először, az előkelő család körében. Véletlenül éppen ott volt akkor Tisza Kálmán, született Dégenfeld Schomberg Iona grófnő testvérei közül: herczeg Odescalchy Gyuláné, gróf Károlyi Tiborné férjével együtt, gróf Dégenfeld Gusztáv és neje.

A bántó cenzurázásnak minden színe, árnyalata nélkül a lehető legnagyobb szigorlatot állottam én ki azalatt a 4—5 nap alatt. Szerettek hallani nézeteimet, gondolataimat egyes fölvetett neveléstani, irodalmi, ortografiai stb kérdésekről; a grófnők vitatkozásba bocsátkoztak velem, s nagy műveltségük és nemes szívük sugaraival melegítettek, bátorítottak, hogy én, az igénytelen ifju ember, az övékivel esetleg ellentétes állápontra is bátran rámerjek állani.

Azt akarták, hogy legyek és beszélgessek minél többet a gyermekekkel, akikkel való bánásmódot, általában egész magamviselését, modoromat már maga Tisza Kálmán is gondos apai figyelemmel vizsgálta.

Letelven a kölcsönös megismerkedés ideje egy reggeli után benmarasztott Tisza Kál-

S minden harcok dicsősége, minden küzdelmek eredményessége csak az övé, halál hatalma mindenk fölötte erősebb.

Diadalt ül mindenen s világok minden kis paránya az ő rabszolgája.

És a mint arezon legyintett engem is romboló szelével s fölkergette, fölhajszolta agyam legsötétebb gondolatait mosolyra húzódtak ajkaim s szembe kacagtam az egész világgal.

Láttam a medő küzdelmet magam körül, láttam az önzés szülte ocsmányságokat, láttam a kisebbik Tyranuszt, az egoismust, mely azt hiszi magáról, hogy ő leghatalmasabb erő. Láttam mint hini szét maga körül a bűn magvait, melyek buja talajra találnak az emberi szívben, láttam az önzés hatalmát az érzelmekekben, melyek igazság nélkül valók, láttam az önzés férgőit a szeretetben, a hazártságban, láttam, hogy a szellemi vágyakozás, a testi kíváncsnaknak mint rombolják le a fönségesség szűz oltárait.

És kacagtam, kacagtam, hogy a könyvem kicsordult a nagy hahotában.

Hogy csalják az emberek egymást, hogy ámitják magukat. És ebben a nagy színjátékban micsoda gyönyörűséget nyujtanak a minden hatalmak fejedelmének a korlátlan urnak: a halálnak, a kinek egyetlen szavára a végnélküli hallhatatlan megsemmisülése lesz minden a mi véges, a mi halandó.

Láttam a halált a maga ijjesztő valósá-

nekeinek
eczeni év
rolozsvári
ntelligen-
e s t a

igy szól
n év nya-
er foglal-
yermeke,
s z k y
os taná-
sza Kál-
István
iskolába
tt.
zett a lo-

kori aka-
közelebbi
jánlott a
ról csak
tott meg-
ünnepére,
ott a kas-

letemben
Véletlenül
Kálmáné,
rg Iona
O d e s -
Tiborné
l d Gusz-

len színe,
b szigor-
nap alatt.
olataimat
ni, ortog-
atkozásba
ségük és
k, bátori-
ember, az
ra is bát-

beszélges-
akikkel
z magam-
a Kálmán
a.

kedés ideje
s z a Kál-

, minden
övé, halál

ok minden

engem is
ólhajsolta
olyra hu-
az egész

gam körül,
kat, láttam
must, mely
nasabb erő.
ül a bűn
ak az em-
mát az ér-
valók, lát-
a házard-
gyakozás,
lják le a

gy a köny-

mást, hogy
gy színjá-
ujtanak a
korlátlan
en szavára
emmisülése
ndó.

ztó valósá-

mán a reggeliző szobában, s a grófnőnek is jelenlétében tárgyalásba bocsátkozott velem a nevelői állás elfogadására nézve.

Mindenekelőtt azt óhajtottam tőlem megtudni, vajon nekem kedvem a két gyermek melletti nevelősködést elvállalni? Mert, mint mondá, csak ott lehet egészséges jó viszony szülők és nevelő között, hol mindkét fél kedvvel, a másik fél iránti bizalommal és rokonszenvvel lép az új munkatérre. Kérdésemre kijelenté, hogy én rövid otlétem ideje alatt megnyertem úgy az ő bizalmukat, rokonszenvüket mint a gyermekek szeretetét, s így az ő részükről egyelőre semmi sem áll útjában annak, hogy a két gyermek nevelője én legyek.

Kölesönösen előadtuk azután, kivánságuk szerint először én, azután ő következő nevelési elveinket.

Szerint a nevelő csak úgy működhetik sikerrel, ha az a család tagjának, a ház olyan barátjának tekinti magát, ki a gyermekeknek az órán komoly, ha kell: szigorú tanítója, órán kívül játszótársa is tud lenni. Ők szeretetet, gyöngédséget, de a mellett szigort is kívánják a nevelőtől a gyermekek iránt. — A gyermek a nevelő szeme előtti, vagy reá tartozó minden ténykedésével teljesen és föltétlenül a nevelő fegyelme alatt áll, de kívánják, hogy az a fegyelem igazságos legyen, testi büntetés ne szerepeljen benne! Ők az én fegyelmzési dolgaimba nem szólnak bele; a miért esetleg én büntetek, azért ők külön nem büntetnek, s ez viszont legyen úgy az én részemről is.

E kölesönösen megállapított elvek alapján kötöttük meg aztán nevelői szerződésemet.

Velem együtt öten végeztük akkor a Tisza-család akkori három gyermeke körül a nevelés és tanítás munkáját: István mellett egy magyar nevelő s egy német vivőmester, a két kisebb gyermek mellett egy német nevelő, én s végre egy francia bonne. Rajtuk kívül aztán, mikor Budapest-en voltunk, egy sereg mester adott még órát a mi növendékeinknek.

De elv volt a háznál, hogy a magyar nevelők által tanított tárgyak legyenek lehetőleg mindig az elsők, tehát hogy azoknak tanulása soha ne maradjon el oly késő órákra, mikor a gyermekek már ki vannak fáradva.

Délben mindig sétálni kellett vinni nő-

gában s azóta megrögzött a lelkemben a halál félelmet nem ösmerő bátorság, bejogezesedett a szívem valami szentséges, méltóságos nyugodalmasság.

Nem beteges életunalom fog el ha rá gondolok a nagy Istenségre.

Csak nagy-nagy józanság szállja meg valómat, a mely józanságban nincs az élet mámorából semmi épen semmi, a nagy hideg öntudatosság rendjét nem bontja meg sem a kéjek, sem az élvezetek testiek, lelkiek, magasztosak és gyarlók részegsége.

Azt a halált, mely az örök egyenlőség méhében fogant meg, aki rákopoogatott a mellemre s belemarkolt a tüdőmbe szentséges nyugalommal várom én is.

Nem sentimentális hangulat reflexiói ülik meg a lelkemet, nem beteges érzélgősség fogja el a szívemet.

Az osztó igazságok nagyhatalmásától, a mindenki által rettegett kényurtól nem félek, nem vágyom a halált, az étellel meg vagyok elégedve, de nem tud lesujtani sem fájdalma sem kétségbeesése, de nem tud fölemelni sem kéje, sem gyönyörűsége, de nem tudok rettegni a megsemmisülés erejétől s nem áhítom az öröktörvények a végnélküli szabványok kivételei után. És ezért nincsenek sem bűneim, sem erényeim.

vendégeinket. Ennek nem volt szabad elmaradnia, sem a legesikorgóbb vagy a legfőrgetegesebb téli, sem a legmelegebb nyári napokon.

Az az apa, ki maga tán soha életében beteg nem volt: hitte, vallotta s gyermekeire is akarta alkalmazni a „mens sana in corpore sano“ elvet Egészséges s hatalmas életerőtől is duzzad ám Tiszza Kálmánnak minden gyermeke!

Ha csak szerét ejthettette, Tiszza Kálmán bejárt gyermekeinek tanuló óráira is. A grófnőhöz meg épen gyakran volt szerencsénk. Tudvalevő dolog, hogy Tiszza Kálmán 1875. elején lett Magyarország belügyminiszterévé. Én épen ez időben voltam gyermekeinek nevelője. Ezután már csak ha Gesztre leszádult pár napra, ott jöhetett be óráinkra, de Budapest-en soha erre többé — az én otlétem ideje alatt — alkalmat találni nem tudott, s jól emlékszem, hogy e miatt való sajnálkozását ki is fejezte előttem.

Nagy és nehéz országos gondjai között az volt mindig az ő igaz pihenése, a melyet szeretett családjá körében gyermekei szellemi fejlődésének szemléletében töltött. Az órákon csöndesen szivarozgatva hallgatott, de soha tanításunkba egy szóval is bele nem szólt.

Nemcsak eltűrte ő, a komoly ember, ki otthonában minden egyébb, csak rideg nem volt, nemcsak eltűrte, de szerette is gyermeki, s a nevelő személyzet részéről a vidám jó kedvet. Aranynapokat töltöttünk mi, vidám ifjúságunk kaczagó örömeivel a geszti bedves barátságos kastélyban. Mondanom sem kell, hogy mindig a tisztességes határai közt ugyan de néha majdnem fölforgattuk jókedvű tréfáinkkal a kasélyt, és a ház ura, Magyarország e nagyura csöndesen mosolyogva hagyta jóvá a mi bohókodó jókedvünk kitérőseit. Azt azonban tudtuk, mindnyájan éreztük, hogy vele nem szabad tréfálnunk. Nem is próbáltuk meg soha.

Elve volt, hogy a gyermeknek eleinte jobb a házi nevelés, mint a nyilvános iskoláztatás. De el kell jönni minden gyermeknél az időnek, mikor a házi nevelés már kényeztetőleg, puhitóltag hat reá, s akkor őket okvetlenül nyilvános iskolába kell adni. Fiait, úgy gondolom, mind a hármát, a hat első gimnáziumi osztály bevégezéséig taníttatta otthon, az után a két nagyobbat ide Debreczenbe, az itteni evangélikus református főgimnáziumba a harmadikat Budapest egyik főgimnáziumba küldötte.

Jól emlékszem, szerette volna, ha István fia innen Debreczenből kiment volna ünnepeküvetségbe, legáczsióba is, de ez épen nem erőtetett óhajta a grófnő ellenkező akaratán megtört.

Eszményi magasságban áll ma is lelki szemeim előtt az a szép családi élet, melyet Tiszza Kálmán családjá körében láttam, melynek melegében nekem is részem volt.

És azt a szép családi életet egy nagy műveltségű, finom lelkű családanya mellett egy gyermekeiért semmi áldozattól vissza nem riadó, boldog jövődjükért fáradozó nagy ember nemes szíve emelkedett gondolkozása, zavartalan kedélynyugalma teremté meg.

Egyről-másról.

A figaró és a habrolló.

— Édes szerelmi bosszútörténet — habbal. —

Szerkesztőségünk szomszédságában van egy vidám bohém tanya. Reggeltől estig szól ott a vidám dal, az ének, kacázózás s folyton berregnek a varrógépek. — Napok óta megszünt ott a szivetrázó bus melodíaju nóták éneklése, csak a nevetés vidám trillái szállnak fel a légbe s gyakran egész quartettet képez a sok hehehhe-, hihihhi-, hühühü.

Az utóbbi időben a felhangzó üde vidám nevetéstől a szerkesztőség összes tagjai nevető göresöket kaptak — s nevetünk, hogy a könyveink hullanak — de nem tudjuk miért. ? ? ?

Elhatároztuk, hogy megtudjuk a nevetés okát. Sorsot húztunk és én lettem a sors által kijelölve — saját különnek.

Le is írom a történetet — s esküszegő leszek. Az a szépséges hamis fekete szempár tulajdonosa is megbocsájtja, ha elotvassa és tudni fogja, hogy így előfizetés idején, szükséges az ilyen jóízű-habos história.

— Ime az előszó.

A habról.

A hab, mely a rekkenő melegben valamely fürdőben testünket locsoló hűsítő hullámból török meg, kellemes valami.

A rekkenő hőségben megkívánt jeges kávét borító tejszínhab, még kellemesebb. De mindez semmi ahhoz a paradicsomi élvezethez képest, mit egy habbal töltött sütemény, az az, isteni habrolló gerjeszt a gyermekek és különösen a hölgyek körében.

A habrolló névre hevesebben dobognak a szívek.

Édesebb a csóknál, a krumpfi és angol cukornál és édesebb még az oszonnai vajjas kenyérmél is.

A lágyan csengő rímek, versek, busongó dalok, mind-mind feledve vannak akkor — ha habrollórol van szó.

Egy cukrász egyszer önérettel a következő módon variálta a megboldogult híres diplomata Gróf Andrássy Gyula egy mondatát.

»Ha nők volnának a világ diplomatái, úgy miénk volna a győzelem a hatalom — természetesen (Habbal — Habrollóval.)

Tudta ezt a varázserőt egy fiatal, habot, — de szappanhabot verő Fridolin nevű úr is. Fridolin hogy mint úgys Figaró mindég tudott friss s gyakran pikáns ízű pletykákkal szolgálni vendégeinek.

Ábrándosan szerelmes volt és mint ábrándos ember rémségesen harmonikázott. — Brrrr.

Szerelme tárgya egy éjfékete szemű, család tekintetű varró leányka volt. Eleinte bármennyire költőileg borzolta fel hosszú üstökét és sütögette őt szállból álló bajusz állományát, nem tudott hódítani. Esti harmonikázásával kivándorlásra kényszerítette az összes házi állatokat patkány, egér, sváb, muszka, de még a muzsikális tücsök is elpusztult az ő gyászadalától. Az ideál Rózsikák házánál véletlenül jött rá, az ideál gyenge oldalára.

Másnap a trinkgeldekből három habrollót pakoltatott be — s meg kezdődött az ő boldogsága. . . .

Ime a regény.

A hab leány s a szerelme.

Kedves nyári est volt. A csillagok milliárdjai ragyogtak az égbolton. A szellő a közeli kertek bódító illatárját lengette mindenfelé. A nagyerdő felől a békák és tücskök egyhangú éneke hallatszik.

Néha néha egy egy szekérdörgés tompította el a lányok danáját, hogy később annál jobban hallatszék az ő vágyaik ne továbbja, — hogy »a s s z o n y a s s z o n y a z a k a r o k l e n n i s.«

Fridolin megtörölte a beretváját, becsukta a boltot. Magához vette a három habrollóval telített csomagot és otthon hagyta a harmonikát.

Kopogtatására kedvetlen szabad volt a felelet. Nem örvendek neki valami nagyon. Annál nagyobb örömmel vette Rózácska a Pistikének is tömött a szájába belőle.

Fridolin boldog, Rózácska nyájas volt. Az nap este a kis utcába nagy volt a szenzáció. Fridolin nem harmonikázott s Róza kiült vele a padkára. A szomszédság tágra nyílt szemekkel bánt, Fridolin a világ legboldogabb halandója volt, s Rózácska a harmadik habrollót fogyasztotta el.

Pár nap alatt a harmonikát por lepté. Flottát vett Fridolin s odahaza a boltban a hol aludni szokott; rémitgette vele az egerket. Kétszer éjjeli csendháborításért meg is büntették. A trinkgeld naponta Borsihoz vándorolt és ott habrollóvá alakult át.

Fridolin szerelme a boldogság tetőfokát

érte. A házi állatok patkány, egér, muszka és nem muszka bogarak, már újra mutatkoztak Rózácskák háza táján. A hermonikát eltemette a por.

De semmi sem tart örökké. — Egyszer hírnök jó s lihegve szól: Fridolin szerelmed eldőlt.

Fridolin az nap a beretvával egyik vendégének a fél fülét lecsapta, a másiknak a tyukszeme helyett a kis lába ujját vágta le. Öllőval akart beretválni, sütő vassal nyírni.

Sohajjaitól a sűtővas melegítő gázlángja sokszor elaludt. Ajkai vonogattak s folyton csak azt susogták, míg kezeivel gépiesen verte a szappan habot; »hogyan ez így lesz soh h sehh hitttem, erre egy nagyot sohajtott, mire az égő gázlángok kiadudtak mind.

Mikor felgyújtották újra, mormolta tovább — »bűntessse meg a jó Isten».

Ekorra már a fülébe jutott, hogy Rózácska mások hódolatát és habrollóit is jó szívvel veszi és eszi. . . .

— Uh! oh!! —

Megcsaltnak, kijátszottak látta magát. Szemei előtt a habrollóvá vált tringeldek milliói tánczoltak. Bosszut esküdt. Kegyetlen bossz szszszszut. —

Ime az tragédia.

Édes bosszu — habbal.

Egész éjjel nem tudott Fridolin aludni. Kint zugott a vihar, jajgatott a szél s tánczoltak a felegek, azaz, pardon a czintányérok. — Az ő keblében is vihar dult — ő maga nagyokat fujt s vérfagyalóan kaczagva esküdt bosszút. — Míg kezei gépiesen verték a borotváláshoz szükséges szappan habot, folyton töprengett — egy édes, de annál zseniálisabb bosszun. Elfeledkezett minderről. Gondolataiba mélyedt, mikor a régen ülő vendége oda szállott neki »jön már azzal a habbal? Hab! ? ? ? Hah!

Hüh! Pokoli ötlete támadt e szótól. A vendéget és a szappanos tálat társára biztas rohab Borsihoz a cukrászdába. Rendelt egy habrollót, négyszer akkorát, mint a rendes. Kérte, hogy ha majd kívül, üresen küldjék el neki.

Egész nap mosolygott, viczelt. Annyira tréfált és fel-fel kaczagott, hogy főnöke és kollégája osmerve szerelmi tragédiáját félték, hogy meg örült . . .

Tíz óra felé hozták a frissen sült habrollót.

Senki se volt a boltban — nem látta senki, mikor a kívánatos habrollót megtöltötte beretválásnál használt szappannal.

Egy hordárral küldte el a szép példány süteményt Rózácskának, — az ideálnak.

Végtelenül boldogan mutogatta a kis leány; a megtért udvarló különös figyelmét, az extra habrollót.

A többiek irigy pillantásokkal kísérték és egy egytető pillantással elhatározták, hogy elcsenik . . . Egy észrevétlen pillanatban megtörtént. — El is osztokodtak rajta.

A másik perczben sikoltozás, jajgatás, krakogás, tüszentés és átkozódással volt tele a varroda.

A szappan habbal telt habrollótól tiz ha miskás varróleányt lelt ki a hideg . . .

Ime az eredmény.

Epilógus — vagy nem jó a habbal játszani . . .

Fridolin urra rá se lehet ösmerni azóta. Arca a felismerhetetlenségig össze van karcolva. Haja kiczibálva. Arca sok helyütt kék foltokkal van teli. A varróleányok és udvarlói az édes bosszuért a nevetségességért, így álltak bosszúra . . .

Nevet mindenki, ha látja Fridolint, vagy a varróleányokat. — Legjobban persze Rózácska nevet.

Itt van most a konkurens üzletben, s mikor bent megindul a hihhi,—hehehe, fent a szerkesztőségben is erőt vesz a nevető görcs mindenkin és hangzik egy félóraig a nevetés visszhangja.

Molett.

A tiszavidéki ág. ev. egyházmegye közgyűlése.

— Saját tudósítónktól. —

Debreczen, június 30.

Ma délelőtt tartotta a tiszavidéki ág. ev. egyházmegye harmadik közgyűlését Debreczenben.

Dr. M e s k ó László orsz. gyűlési képviselő, elnök nehány szóval vázolja az egyházmegye viszonyait. Alig fél éves életű ez egyházmegye s már is harmadszor gyűlnek össze közgyűlésre. Orvendetes dolog, hogy oly szép számmal jelentek meg, tartásuk jövőben is szem előtt, hogy az egyház ügyeit protestáns buzgalommal kitartással intézzék. S z e n t i v á n y i Árpád, az új felügyelőt július 10-én iktatják be állásába, ezen a beiktatáson mennél tömegesebben legyenek jelen a tagok. Szomorú kötelességet is teljesített az elnök, S i m k o v i c s Pál esperes halálozásáról értesítte a közgyűlést s indítványozza, hogy az elhunyt érdemeit jegyzőkönyvbe véve, az özvegynek részvétüket fejezzék ki.

A lelkészi fizetésekről nem rég alkotott törvény behozatala óta nagyon sokan hangoztatják, hogy ne fogadjon el a protestáns egyház ajándékozást az államtól. Elítélendő egyesek eme ellenkezése, mert a mit az állam ad, az nem ajándék s a mit állam ad, azt minden magyar embernek emelt fővel kell fogadnia. S é r e l m e s n e k tartja, hogy az egyház mint e r k ö l c s i testület alá van vetve a kormány. Igyekeznünk kell, hogy ne sokáig legyünk oly helyzetben, melyben a mi egyházunkat e r k ö l c s i tekintetben más hatalomnak k e l l j e n ellenőrizni, mert az egyház erkölcsi életét önmagának kell ellenőrizni.

Dr. M e s k ó László szép megnyitó beszéde után Dr. S z á n t ó Gyula világi jegyző és V a r g a János az új iskola látogató, tette le az esküt.

M a t e r n y Lajos szolt ezután főesperesi jelentésében. Szerinte az egyházmegye megalakulása szomorú időkben ment végbe. Nyomott gazdasági viszonyaink, a szocializmus terjedése ma holnap azt vetik fel kérdésül, hogy honnan vegyünk kenyeret? A társadalmi bajokat, a szocializmust nem erőszakkal, nem csendőrrrel lehet meggyógyítani, hanem a vallás védő pajzsa alatt az igazi keresztény szeretettel. Ne lankadjanak az egyházak vezetői de erővel, kitartással vállalva hassanak oda, hogy a hitélet terjedve az egyházban, elnyomja némileg a társadalmi bajokat és virágzóvá tegye az egyházat. A főesperesi jelentés kedvező színben tünteti fel az egyházmegye életét, szépen fejlődik az egyházmegye, mit elősegít az egyházvezetőinek buzgó lelkes munkálkodása. A főesperesi jelentést a közgyűlés tudomásul vette.

Ezután M a t e r n y Imre az új nagyváradi lelkész mondott meleg szíves köszönetet megválasztása alkalmából.

A Miskolcra július 10-13-án tartandó egyházkerületi közgyűlésre kiküldték képviselőként: a lelkészek közül B o r t n y i k Györgyöt és G e d u l i Henriket, a világiak közül M a j e r s z k y Bélát és dr. S z á n t ó Gyulát.

Ötödik pontul a lelkészek alkalmazásáról, szóló szabályrendelet újbóli tárgyalása volt felvéve.

Miután ez az egyházmegye a javaslatot már márcz. 30-án behatóan tárgyalta, határozza, hogy minden tekintetben ragaszkodik a márcz. 30-iki határozathoz.

A kerületi nyugdíjintézet alapszabályainak módosítását tárgyalták. Az egyházmegye a módosított alapszabályokat elfogadta, a 24 §. kivételével, melyben az a meglehetősen naiv intézkedés foglalatik, hogy a nyugdíjazottat megvizsgáló hatósági orvos vizsgálatát két kiküldött laikus egyházmegyei tag vizsgálja felül. Hát ez abszurditás szerenésen ki is maradt K o v á c s i Gyula sókuti lelkész talpraesett érvelései folytán.

Az ág. ev. egyházmegyéek állapotánál egy szomorú eredmény konstátálható. A lel-

készek nem képesek saját egyházukat ellátni lelkészi gondozással úgy, hogy a hívek csak a papíron hívei az egyháznak, egyébként pedig főleg a lelkész székhelyétől távolabb lévő falvakban lakó hívek, eloláhosodva eloroszosodva végleg el vannak veszve nem csak a protestántizmusnak, de a magyarság számára is!

És persze papíron szervezik a missiói köröket, hogy a lelkészek járják be a falvakat és minden erejükkel hassanak oda, hogy az egyháznak és a magyarságnak legalább az elveszített terek egy részét visszaszerezze. De aztán a papíron kiczirkámozott missio körök felállításához rendszeren nincs pénz s így hogyan tudnának azok a szegény lelkészek az ó pár krajczárjokból százakat áldozni az egyház és a magyarság javára?

Ilyen esetben mikor a szomorú viszonyok kényszerítenek a cselekvésre, nem lehet spórolni, itt gyors segélyre van szükség. Az egyházkerületi közgyűlés július 10-13-án lesz Miskolcra. Talán jó volna, ha a püspök és az egyházkerület intézkedné a missio körök szervezésénél arról is, hogy ha már kívánják a missiók felállítását, azt ne szappanbuborékból s ne levegőből létesítsék, hanem, ha érdek követeli áldozzanak róá!

Az egyházmegyei közgyűlés most megföldözgatta valahogy ezt az ügyet, úgy hogy egyelőre a lelkészeket bizza meg missióval, de hát olyan féle intézkedés ez, a minek csak papíron lehet fogaratot szerezni, de az ügyet vele rendezni nem lehet, oda radikális intézkedések kellenek.

Jelentéktolenebb pontok kerültek ezután tárgyalásra, egy csomó mindenféle jelentés, miután a jövő évi egyházmegyei közgyűlés helyét határozták meg.

A jövő évi közgyűlést Nagyváradon fogják megtartani.

Evvel az egyházmegyei közgyűlés, a jegyzőkönyv hitelesítésére vonatkozó intézkedés után, tárgy hiányában véget ért. Délben banket volt.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

A július—szeptemberi negyedév elején felhívjuk a közönség figyelmét a

DEBRECZENI HIRLAP-ra

mely pártoktól és kormánytól egyaránt függetlenül, egyedül olvasóközönségének érdekeit szolgálja. A „DEBRECZENI HIRLAP“ a naponként korán reggel megjelenő

„DEBRECZENI UJSÁG“

czimü politikai napi lappal együtt:

Egész évre	10 frt
Fél évre	5
Negyed évre	2 frt 50

A „DEBRECZENI UJSÁG“ kora reggeli házhoz hordásáért havonként 10 kr fizetendő, így két lap együttesen házhoz hordatással

július—szeptember ¼ évre 2 frt. 80 kr.

Előfizetheti helyben a kiadó hivatalban Kutasi Imre könyvnyomdájában valamint Telegdy K. Lajos könyvkereskedésében és vidéken a postahivatal utján.

NAPI HIREK.

Debreczen, június 30.

Időjárás.

A központi meteorológiai intézetnek Debreczenbe küldött távirati jelentése szerint a következő időjárás várható.

— június 30. —
— Helyenkint csapadék. — Enyhe. —

— Zivatorok —

— **A h. nánási vasút közgyűlése.** A debreczeni — h. nánási helyi érdekű vasút részvénytársaság, ma délelőtt 10 órakor tartotta meg évi rendes közgyűlését a városháza nagy termében Simonffy Imre kir. tan. polgármester elnöke alatt. — A közgyűlésen a részvényesek szép számban jelenvén meg, konstatáltatott a határozatképesség. Simonffy Imre kir. tan. elnök megnyitván a közgyűlést felolvastatott és jóváhagyatott a múlt évi mérleg és zárszámadás, elfogadták az igazgatóság javaslatát a nyereség felosztására vonatkozólag végül intézkedés történt a folyó évi költségelőirányzatra nézve.

— **Alapvizsgálatok.** Ma fejezték be a debreczeni akadémián a jogi alapvizsgálatokat. Első alapvizsgára jelentkezett 12, második alapvizsgára 14 jelölt. Első alapvizsgán egy se, második alapvizsgán kitüntetéssel képesítették három jelölt: Borczia Lucezián, Hegedűs József, és Kiss József 2 éves joghallgatók.

— **Az álpolgári biztos ügye.** Mint értesülünk, a lapunk tegnapi számában megírt zsarolás másik tettesét, a letartóztatott díjnok büntetését Bánk József pénzügyőri szemléstől Boczkó Sámuel rendőrfőkapitány sürgönye alapján a h. szoboszlói rendőrség mar egygel letartóztatta és a ma délutáni vonattal fogja beszállítani Debreczenbe a kir. ügyészség börtönébe. Erdélyi István az elfogott díjnok hivatalos iróasztalában tegnap délután kutatást tartottak, hogy a zsarolást bizonyító adatokat összeszedhessék a kutatás eredményre is vezetett, mert fiókjában a Pavillon laktanya kantinjában felvett a kaszárnya inspekziós tiszt által is aláírt lelet jegyzőkönyv eredeti példányát és az elkobzott üvegek jegyzékét is meglelték. Találtak még iróasztalában ezenkívül egy Erdélyi István rendőrfogalmazó ellen irt bűnvádi feljelentést levéltitok megsértése czimen, melyre nézve Erdélyi díjnok a kihallgatás során odanyilatkozott, hogy a bűnvádi feljelentést Juhász Lajos díjnoktársa és házigazdája felbujtására írta, a ki tudomása szerint azért ösztökélte, mert rendőri kihágásért néhány nappal ezelőtt Erdélyi rendőrfogalmazó Juhászt megbüntette. De Erdélyi díjnok e tettét annyira megbánta, hogy bocsánatot kért és a feljelentést azonnal sajátkezűleg megsemmisítette. (Tudvalevőleg e levél véletlenül került Erdélyi fogalmazó kezébe a zsarolásra csak így jött rá a rendőrség.) Mint ma tudomásunkra jött a II-ik kerület összes kisebb szatócsüzleteit megkísérelték megzsarolni Erdélyi István és Bánk József bár nem mindig eredményesen. Sok károsult még idáig nem is jelentkezett. — Erdélyit különben ma a rendőrfőkapitány átirata folytán Simonffy Imre kir. tan. polgármester a díjnokok sorából törölte, ő ezelőtt már vasuti üzletvezetőségi díjnok, majd pénzügyőr, később segédjegyző is volt, tehát elég viharos multtal rendelkezik, mert mindenünnen apróbb bajai miatt kellett eljőnni. — Annak idején Vilmos német császárt is megakarta pumpolni, elküldvén neki élete történetének leírásából összeállított életnagyságu arczképét, mely a Killeer Ede kirakatában ki volt téve s nagy feltűnést keltett. De ezt az osztrák-magyar nagykövetség nevében Szögyeny Marich László berlini nagykövet vizsaküldte s az arczkép Erdélyi fogalmazóhoz került.

— **Életveszélyes zuhanás.** Hajmeresztő látványnak voltak péntek délelőtt szemtanúi a főtéri Scheffer-ház lakói. Az udvaron

egy egyemeletes szárny épületet építettek az idén. Az épület csatornáinak elkészítésével Kis Ignác helybeli bádigos iparos volt megbízva, ki a munkálatokat személyesen eszközölte. Péntek délelőtt a csatorna vasak felszegezéséhez fogott. Mikor saját lajtorjáján az épület emeletes tetejéig ért; a lajtorja legfelső foka letörött és Kiss fejével lefelé zuhant. Esés közben mégis sikerült egy kissé oldalt fordulnia úgy, hogy nem fejére, hanem nyakszirtjére esett és elterült a földön. A szörnyű eset tanúi rögtön segélyre siettek és pár percz múlva két emberre támaszkodva hazament. Kissnek az esése még szerencsésnek mondható. Odahaza rögtön ágyba fektették az agyvelőrázkódástól eszméletét veszített embert ágyba fektették s orvost hívtak. Belső sérüléseket szenvedett és a zuhanástól származott ütéstől sokáig kell ágyban feküdnie. Életben maradása azonban bizonyos.

— **Még egy zsarolás.** A rendőrség részéről erőlyesen megindított vizsgálat során Bánk József finánc szemlést egy másik zsarolására is rájöttek. A mester utcán Kátóna Róza szatócs boltjába is betért s azt különféle kifogásokkal 25 forintra büntette, de később 5 forintra szállította le a büntetését. Ezen ügyben azonban nem Erdélyi, hanem más ipse a ludas. A vizsgálat érdekében még elhallgatjuk az új büntetés nevét.

— **A szivtelenek.** Az emberben szunyadó állat sajnos megnyilatkozásáról szól alábbi hírünk. A felháborító eset Csapó utcán történt, mindjárt ebéd után gyalázatos egy tréfa volt. A rekkenő melegtől eltikkadva egy szegény öreg sánta asszony két mankóját a fának támasztotta és leült pihenni. Az álmot elnyomta a szegény eltörődött. S míg ő szunyadozott, valami szivtelen suhancaz a két mankót vagy öt lépésnyi távolra vitte el. — Szegény öreg mikor felébredt, nem lelte sehol a mankóit és így mozdulni sem tudott. Az arra járók juttatták kezeihez végül, öreg-sége támaszait.

— **Az uszodából.** Hol a boldogság mostanában, ha nem a barátságos hideg uszodában. A Margit fürdő uszodájában ugyanacsak élénk és vidám már az élet és ebben sok érdeme van az öreg Szikszay bácsinak, a ki meglepetve az ő hűségos nyári publikumát kellemes ujtásokkal és az uszodának kényelmes berendezésével, úgy hogy az idén Debreczennek ez a legkedvesebb pontja. Bizonyára még nagyobb látogatottságnak fog örvendni, mint más években.

— **A pájeszesz áldozata.** Rozenstock Iezig szirniczói (Gácsország) 22 éves zsidó fiut végzete a fővárosba vitte. Nagyon szegény, ágról szakadt zsidó gyerek volt, a kinek egyedüli büszkesége a két göndör pájesze volt. — A szegény Rozenstock megbetegedett s bevitték a Szent István-kórházba, a hol persze a többi betegeknek gyorsan szemet szurt a két pájesz. A szegény zsidó gyerekek volt mit tőnni a tincsei révén. Boszantottak, in g e r k e d t e k vele. A szegény zsidó gyerek végre is ráunt erre a hajszára s tegnap, a mikor nem vette senki észre, a második emeletéről levette magát az ablakon az udvarba. Sulyosan megsebesülve szedték fel.

— **A bűn utján.** Alig tizennégy éves az egész gyermek. Arcza még üde. Tekintete még ártatlan kifejezésű s lelke már romlott. Ott lelték meg a rendőrök a bűn utján — a huszár kaszárnya mellett a kis Klein Ber-

tát éjfélkor. Bekísérték a rendőrségi központra.

— **„Magyar királyi“ postahivatal.** Ha a zöldszászok meg a tótok s a többi náció nem nagyon respektálja a magyar államot, ugye milyen nagy dobszóval kürtöljük világgá, hogy így meg amugy lábbal tiporják a törvény betűit... e hát mit Dözlünk ahhoz ha egy „magyar királyi“ hivatal nem vesz még tudomást a magyar helységnevekről alkotott és szentesített törvényről? Mert azt egyszerűen nem tudjuk megérteni, hogy mi esoda arczatlanság kell ahhoz, hogy egy „magyar királyi“ hivatal, mely nem is Chinában, nem is Ausztriában székel hangzatos német nyelven irogasson egyet és mást a magyar szent korona területén belől. A kolozsvári „Ellenzék“ cz. lap dicséretes kitartással kezel egy rovatot, a minék a czime „Szégyelje magát“. Ebben a rovatban most ismét közöl valamit, a mi 1898 ban meglehetősen szégyenletes kuriozum. Ezt a kuriozumot beküldték az „Ellenzék“ szerkesztőségébe. A ki a magyarságunkra vonatkozólag valami nagyot akar mondani, az olvashatja az eredetijét is ennek a szemtelen csodabogárnak. Kolozsvárt egy levelet adtak tel ilyen czimen:

„Az ágost. evang. tanító-képző intézetek igazgatóságának

Segesvárt.

A borítékra a segesvári magyar királyi postahivatal rá írta:

„In Schässburg ist diese Anstalt nicht mehr“

Klausenburg.

Nagyhangu bankett toasztok, magyarságunkról elreppent rettenetes frázisok jertek elő, nézzétek meg, mit csinál egy magyar királyi postahivatal?! — Hát vajjon mit szólnak ehhez az illetékes, illetékesebb, meg a legilletékesebb hatóságokat...??!

— **Árvák.** Kossuth utca Patay féle háza büszkesége a Czegléden lakó czivis embernek. „Hát iszen“ mondják, mifelénk a golya költ. Haza felé menet gyakran meg meg állnak Czegléden, a hogy a Kossuth utcát hívják és tekintőikkel czirógatják a széles kéményen fészkelő golyapárt. A kéménytető fészken most nagy a gyász — a szomorúság. Valami kegyetlen ember, már két hete lelőtte a him golyát s a szegény anya golya négy falánk apró faeszkáinak alig győzi szállítani a kigyót és a békát. — Az árva kis golyák óraszámra éhesen kelepelve várják anyjokat. — Szaz anyjok, mint minden anya, fárad, kinlódik — hogy feledtesse az apró árvákkal az emberek kegyetlenségét, — árvaságukat.

— **Kétezer munkás igazolvány.** A mai napon állították ki, a bejelentési hivatalban a 2000-ik darab munkás igazolványt. Ez legjobban bizonyít a mellett, hogy nálunk az arató sztrájk rémétől nincs ok félni.

— **Jubileum.** A Grescham életbiztosító társaság, a mely a vidéki hírlapírók szövetségének 200 frtot adott, szombaton tartja fennállásának 50 éves jubileumát. Hajdumegye és Debreczen valamint az egész kerülete részéről Darvas Szidor titkár fogja a jubileumon képviselni a társulatot.

— A „Petőfi Dalkör“ tagjaiul ujabbs beléptek alapítólú özv. Szémfeld Mihályné. Alföldi Gábor. Rendes tagokul: Kovács Ferencz, S. Szabó József tanár, Zichermann Herman, V. Nagy Károly, Balla Bertalan, Fries Józsefné, özv. Nagy Sándorné, Lókodi Gábor és neje pedig az 1848/9-iki írók és művészek arckép csarnokát ajándékozta a körnek.

— Keresnek egy kasszatündért. Sikkasztók, tolvajok, csalók és más efféle fi, és nőneműeket mindennap köröznek. de valóságos kasszatündéreket, a kávéházaknak ez éji lepkeit ritka eset, hogy keressenek holmi néhány forintocská miatt, mert az efféle Hébéknok szokott akadni egy és más mentő gavallérjuk a kik a csekély 15 frt havi gázsi miatt csinált adóságokat ki szokták egyenlíteni. Lehet hogy Iglón ez másképp van, legalább mostanság, mert az ottani rendőrség keres egy kassziót, névszerint Pongrácz Ilonát, a ki csekély 33 frt 80 kr. adóság hátrahagyásával „ismeretlen helyre“ távozott, s i g y az iglói rendőrség előtt jelenlegi lakhelye nem tudatik.

— A kik nem szeretik a potyát. A városi szegényháznak volt két nyaralója, Varga István és Nagy József, régi csavargó mindkettő. Most egyet gondoltak, és ott hagyták a szegény házat, mert nem szeretik a potyát kosszót, meg aztán odabent nem lehet csavarogni. — Még mondja valaki, hogy ebben a szűk esztendőben is nem akadnak önérzetes csavargók!

— A király joga. Nem mondjuk el hogy hol történt, de tény, hogy megesezt. Bájós kis leánykák a vizsgabiztos kérdésére bátor, nyílt feleleteket adtak, míg az egyiket megkérdezték a király jogairól. Nagyon szépen elmondta hogy a király milyen hatalmas ur, a törvényeket szentesíti és megtartja, a miniszterelnököt kinevezi, a többi minisztert is kinevezi. Itt egy kicsit gondolkodott a kis növendék.

— Nos, hát még? — sürgette a felelet folytatását a vizsgabiztos nyájasan.

A felsőbb leány csak hallgat.

— Hát ő felsége — kérdi most az elnök — adhat e önnek 5-öst?

Erre felelt a növendék:

— Nem.

— Nem? És miért nem?

— Mert nem érdemlem meg — felelt a baba egész önérzettel.

Igaz, igaz, ehhez már nincs a királynak joga: — egy ilyen okos lánynak ötöst adni.

— Bejelentés. Mosolygó Menyhért uram a két lányával és keserü jókedvével feltámadt a Csiky Práletárok-jából és bement tegnap délelőtt az adóhivatalba.

A kopott kalapot illően levette a fejéről, a kopott kabátot rendro igazította, sőt a kezéjét is előbbre rántotta a körme hegyéig és azután odaállt a hivatalos ur elé az igen szegény „urak“ szokásos köszönésével:

— Alázatos szolgálja.

— Mit akar?

— Bejelenteni jöttem.

— Mit? De akkor már fölnézett rá a hivatalos ur.

Az örömmel némi árnyalatával sietett válaszolni a debreczeni Mosolygó Menyhért:

— Bejelentem, hogy meggyűtt a nyolczadik.

— Micsoda nyolczadik?

— A nyolczadik gyermekem kérem, ma született.

— A második emeleten jelentse be, az anyakönyvvezetőnél, ott majd örülnek neki.

— Hát itt nem kell — az adónál?

— Nem.

Ravaszul és jóízű czinizmussal hunyorogott hozzá a nyolcz gyermek apja és bámulva szólt:

— Hát még nincs itt — gyerek-adó? Nekem azt mondták... Beesánat...

S mosolyogva, hogy ő most milyen gunyos tréfát csinált, szedte a lábát kifelé.

Törvényszék.

A szabolcsi szoczialisták pöre a debreczeni kir. táblán.

Debreczen, június 30.

Az izzasztó nyári hónapokban előreláthatólag meggyűl a dolga a debreczeni királyi ítélőtáblának a szabolcs megyei szoczialista pörökkel, amelyeket a Várkonyi lázító néplapja által elbolondított együgyű nyiri embereknek akasztott a nyakába a nyiregyházi törvényszék.

A legelső szoczialista pör, amely a kövöldő és az elítelt zavargók felebbezése következtében a debreczeni kir. tábla színe elé került s amelyvel legelőször foglalkozott a tábla: a leveleki lármás mozgolódásból támadt.

Leveleken ugyanis az történt, hogy Pap János és Lengyel János napszamosok alá írásokat toborozták az egy testvériség czége alatt szervezkedő független szoczialis párt részére azzal a kötelezettséggel, hogy a testvériség hívei egymást az utolsó csepp vérig nem hagyják.

Az ígatás hírére Vay István főszolgabíró megjelent a község házában s többeket kiakart hallgatni panaszukra nézve. Lengyel János is felsorolta a nép kívánságait és panaszait.

Azután pedig az erről fölvetett jegyzőkönyvet aláírta.

Egy Popovics Mihály nevű napkori lakos, urasági cseléd tüzetni kezdte a község házában összeverődött alsóbb rendű tömeget.

— Eladta Lengyel János a falut!

— Nem kell engedni, hogy a jegyzőkönyvet kivigyék a faluból!

— Lármázva és fenyegetőzve követelte a nép a kihallgatási iratok átadását a szolgabírótól, aki eredménytelenül igyekezett meggyőzni a zajongókat eljárásának jóindulatú voltáról. Tgy Tóth István nevű napszamos torka szakadtából kiabálta.

— Nem kell nekünk a szolgabíró törvénykezése.

Csinálunk mi magunknak más törvényt!

— Zugta rá a haragos tömeg.

Madarász István kitépte a jegyzőkönyvet a főszolgabíró kezéből — mire ez el távozott a faluból — a magát győztesnek lenni vélt nép pedig lecsillapult.

A leveleki eset körülbelül ötven napszamos, cseléd fuvaros embert juttatott a vádlottak padjára hatóság elleni erőszak büntetése és ígatás vétsége miatt.

A nyiregyházi törvényszék id. Tóth Istvánt, Popovics Mihályt, Madarász Istvánt, Kozák Miklóst, a btk. 165. §-ába ütköző s a 168. §. első bekezdése első esete szerint minősülő hatóság elleni erőszak büntetése miatt nyolcz hónapi börtönrre, Kovács N. Györgyöt, Tóts Mihályt, Uzsandorszky Józsefet, Zajai Jánost, Zsurkai Mihályt, Bacsó Andrást, Balogh Jánost, Ignác Fedor Jánost, ifj. Tóth Jánost, Tezsár Ferenczet a btk. 165. §-ba ütköző s 168. §. első bekezdése második esete szerint minősülő hatóság elleni erőszak vétsége miatt három hónapi fogházra ítélte.

A törvényszék 18 vádlottat fölmentett, kettőre nézve az ítélelhozatalt függőben hagyta.

A debreczeni kir. tábla besennyei Széll Farkas kir. táblai elnökhelyettes elnöklése és Ujhelyi András bíró előadása mellett tegnap tartott ülésében az elsőfoku bíróság ítélet részben változatlanul hagyta részben pedig megváltoztatta.

A tábla ítélete szerint a törvényszék ítéletének az a nem felebbezett része, mely szerint Gresz István és öt más vádlott felmentetett, két vádlott irányában pedig az ítélet felfüggesztetett; érintetlenül maradt az ítélet egyéb felebbezett része pedig annyiban változott, hogy id. Tóth István, Popovics Mi-

hály, Madarász István és Kocsák Miklós ellenében megállapított hatóság elleni erőszak büntetése is a btk. 168. §-a első bekezdésének második esete és nem az első esete szerint minősül s Popovics eme büntetben mint a btk. 69. §-ának első pontja szerint felbújtó nyilvánítatik bűnösnek. Egyebekben az I. foku bíróság ítéletének felebbezett része helybenhagyatik.

Az ováció.

(Színhely: Diszesen berendezett ebédlő, terített asztallal. Jobbra, balra, székek, oldalt széles pámlag, a kandalló előtt hintaszék.)
Idő: jelenkor.

A férj (csönget az előszoba ajtaján):
Mi lesz már? Az ember órahosszat elálldogáll az ajtó előtt, míg végre bejuthat a saját lakásába.

A szobaleány (belülről): Nyitom már. (Az ajtó kinyílik.) Jó napot nagyságos ur!

A férj: Ó nagysága idehaza van már?

A szobaleány: Még nincsen, nagyságos ur.

A férj: Jól van, elmehet. (Dörmögve) Vajjon mit csinálhat az asszony délelőttönként? Mindig távol van a háztól és alig győzöm hszavárni. Ez még sincs rendjén! Holnaptól fogva magam is elmaradok. Beallok magam is söröző kompániába, hisz ott oly kedélyesen elbeszélgethet az ember. (A nyelvével csettint.)

A feleség (kipirulva, elfáradtan belép): Jó napot muczuskám.

A férj (kedvetlenül): Csakhogy már egyszer hazaérkeztem. — Hol voltál ilyen sokáig?

A feleség: Tudod édesem, gyűjteni járunk a Domokosnéval. A saison ugy is a végét járja, hát illő, hogy megemlékezzünk a művésznőkről és művészekről.

A férj: De ne férjek rovására, — sikről ugylátszik megfélekedtek. — Mert csak talán mi is megérdemlünk egy kis figyelmet?

A feleség: Hátenem stikkeltem a születés napodra egy szép papucset!

A férj: Papucs, papucs! Nem papucs kell nekem, de ebéd. Tudom a levesben megint elázott a tészta, a hus kiszáradt és mindez miért, mert a kedves feleség ovációk rendezésében fáradozik.

A feleség: Tessék, csak ebédelj most már magad, én már jóllaktam a viselkedéssel.

A férj: Asszony, ne csinálj itt szinpadit jeleneteket!

A feleség: Én azt csinálom amit akarok. (Indulatosan egy vázát a földre dob) Ime! Kopogtatás.) Szabad!

Első urinő: Csakhogy itthon találak, édesem. Tudod, abban az ovációban járok, amiről a multkor beszéltünk. Kérlek, ird alá az ivet.

A feleség: Szivesen édesem. Kopogtatás.) Szabad!

Második urinő: Talán roszkor jöttem? Mindegy. — Nem akarom, hogy ez a gyűjtő iv az ön aláírását nélkülözze. Kérem szives jóindulatát.

A feleség (Tettetett előzékenységgel): A legnagyobb örömmel. (Pénzt ad át) Ime, szerény adományom. (Ujra kopogtatás) Szabad!

Harmadik urinő: Jó napod hölgyeim! Uram! Szent Péter mondásával jövök „Adjatok, amit Isen adott.“ (Ivet vesz elő és a férj elé teszi) Szabad kérem?

A férj: Ez a feleségem dolga.

A feleség (az utolsó két forintját kiveszi a tárczájából és átnyújtja a gyűjtőknek.) Parancsoljanak hölgyeim. (Kölesönös bókolás után a gyűjtők el.)

A feleség: Ez már mégis türehetetlen állapot. Kezdem unni.

A férj (gunyosan): De kedvesen, a műszektől csak nem tagadod meg az ilyen csekélyégeket:

A feleség: Ne beszéljünk róla. De hát a gyermekek. Még ma nem is láttam a kedves kicsikéket.

A férj: Igazán szép dolog tőled, édes angyalom, hogy nagy elfoglaltságaid közepette a kicsinyekre is van gondod. Majd bevezetem őket. (Átmegy a másik szobába és kis vártatva visszajön.) Imhol a gyermekek.

A gyermekek (kórusban): Mama, édes mama, mit hoztál.

A férj (halkan): Gyűjtőivet. (Ivet vesz elő.) Édes angyalom, nézd még ezt az ivet ird alá, tudod annak a kedves fitos orru színeszűcskének akarnak a barátaim ovációt rendezni.

A feleség: A barátaid? Ismerem már az ilyen kifogásokat. (Határozott hangon.) Nem írok alá. Mit törődj te azzal a fitos orru színészszövel! Más gondod is lehetne. Lásd a Gusztikának új cipő kellene, jön a husvétünnep, másra kell a pénz.

A férj: A mint gondolod.

A bönne: Nagyságos asszonyom, egy kéréssem volna.

A feleség: És mi lenne az?

A bönne: Kegyeskedjék ezt a gyűjtőivet aláírni, — a kardalosok részére.

A feleség: Jobb volna kisasszony, ha a gyerekekre ügyelne és azokra fordítaná a gondját. Valóságos epidéma az a gyűjtés.

A férj (visszafojtott kacajjal): Csak nem tagadod meg a kisasszony kérését?

A feleség (indulatosan): Meg biz én. Vége a gyűjtésnek. (Haragosan kiszól a szobalánynak) Mari, jöjjön be.

A szobalány: Parancsol a nagysága?

A feleség: Az előszoba ajtaját zárja be és bárki keres, nem vagyok itthon. Megértett? (Előszedi a gyűjtő ivet, a pénzt kiszőrja a zacskóból az asztalra és olvassa.) Nem vág. Hat forint a hiány. (Kérlelő hangon) Muezsum, adj hat forintot, elküldöm az ivet és a pénzt a barátnőmnek, mert én nem akarok semmiféle gyűjtésről, sem ovációról tudni. Megteszed? Igen? Köszönöm. (Megesókolja) És most, kérem a gyermekharisnyákat. Mától fogva stoppolunk.

A férj (halkan): Valahára. (gunyos mosollyal) No ne siess úgy angyalom, a jövő év márczius haváig van elég idő — (Vesz a kabátját, kalapját és gyorsan távozik.)

Alfieri.

CSARNOK.

Szent István tüze.

Irta: Móra István.

Utolsó szép maradéka az őshitnek. ünnepe a Napistennek (mikor ege legmagosan jár), ünnepe a Tűznek, a tűz által való megtisztulásnak: egy emberöltő még, fél emberöltő s nem leszen immár, aki máglyát rakjon estéd sajnálán; nem leszen, a ki áldozatul a tűzbe hullassa a Szent István-seprő sárga füzéres virágát.

Csak az én időmben is még tizenvalahány esztendeje, úgy szegte be a szent tűz a szemközt való két tanyasor alját ezen a három estélen, mint a pesti-budai Duna két partja: a lámpagaláris Lányok, legények, gyerekekre néznek, kezükben a galajfü tövönszoritott kötegével, danolva, vihogva futkosták be a tűzkoszorú s a hogy át-átugráltak a lobogó szárizék lángon, olyan volt messziről, mintha nem is e világi arnyékok suhantak, szökdöstek volna át rajta.

Asszonyok, emberek, öregek, meglelt koruak csak úgy fél-fél lábbal kanyarítottak egyet-egyet a tűz fölött. mondván:

— Kelés ne légy a testemen.

— Törés ne légy a talpamon.

Aztán megültek a máglya külső-belső oldalán, szabad utat engedvén középtt a fiataloknak. A tudatlanja szó nélkül szökött át a tűzön, legfeljebb egyet értetlen rikkantván a valamirevalója meg sebes lélekzettel verset mondott:

— Ritka rendet vágtam,
Sűrű boglyát raktam,
Hopp! rózsám gyere velem...

Öreg Sulyok András, míg amazokat kukáknak mondja, — emezeket se állja ki szó nélkül:

— Mást se tudnak Mint ezt az egyet bő főgi... Hej, ugy-e, Julis, — szól által a tűz másik oldalán ülőgető vén Hatala János-nának, — mink a hányan, annyi verset tudunk? — Tudod e még a gyűjtőt? mikor a tűzet gyűjtöttük, annak a versét tudod-e még?

Az öreg asszony bicezent a fejével, hogy tudja hát, hanem most imádkozgat, Isten panaszul ne vegye... De mert a fölabbajgott emlék akaratlan is össze-összekeveredik az imádságával, keresztet vet az "Ige testté lön" után és megszólal fen hangon:

— Tudnám én még most is, ha te Andris segitenél...

(O yan szép, — mikor az a két nyolezvan-nyolezvan esztendő öreg így te tu beszél.)

— No hát segíték, kezd el.

A hol az egyik megakad aztán, ott a másik veszi át a szót:

— Tűzet megrakoljuk,

— Négyszögre rakoljuk,

— Szép öreg emberek...

— Másik szögén ülnek

— Szép öreg asszonyok, —

— Harmadikán ülnek

— Szép ifju legények,

— Negyedikén ülnek

— Szép hajadon lányok...

Én nem tudom mi nevetni való van rajta Hanem mégis van, a ki neveti; van olyan csevejde nép. Jó, hogy a két öreg egy bele-mélyedt az emlékezésbe, hogy észre sem veszi... Ellenben folytatják:

— Kigyuladt a faluban

— Kerék Kati háza...

— Oltuk, oltuk!

— Kigyuladt a faluban

— Páka Péter háza...

— Oltuk, oltuk!

— Akkor megint két idegen "kuka" ugrotta át a tűzet. Az öregek fölakadtak.

— Eddig volt, öregapám? — kérdezte a Sulyok András pupos kis unokája, csak eddig volt?

— Volt az aranyom tovább is... Ugy-e Julis, volt?

— Volt hát, — igeneti az öreg asszony vissza. Hogyne lett volna, hanem most hírteniben nem jut eszembe.

— Jusson eszibe kendnek, az Isten áldja meg, könyörög a kis pupos, jusson az eszibe...

De csak nem akar eszükbe jutni.

Arra a többi emberek veszik át a szót, a most való emberek.

— Vették kendtek-e észre, hogy meghibádzott a rozs?

— Fele se lesz, mint ahogy gondoltuk.

— Kód érte virágjában.

— Most meg az eső lefektette.

— A buzához nincs pedig bizodalom.

— Eszi a rozsdá...

— Bor se lesz pedig.

— Se más gyümölcs, ha csak dió nem. Az még lehet.

Erre, hogy a diót említik, fölkönyvékel öreg Sulyok András, fölült a fejét vén Hatala Jánosné, egyszerre az eszükbe tut a többi, máj maravaló vers:

— Mondjad no, látom, hogy tudod.

— Mondjad te, — neked is eszedbe jutott.

— Nem az eleje jutott eszembe...

— Nekem se az eleje.

A pupos kis unoka, a kinek igen mind egy volt, ha meghibádzott a rozs, ha nem, (szó így is, úgy is csak nyomorék marad) — fölült. — úgy kérelte meg az öregapját:

— Mondja kendtek, a hogy tudják!

És belekezdték az öregek a vers de rekába:

— Ha a dió megérik.

(Folyt. köv.)

Közgazdaság.

Budapesti gabonatöze.

— Weisz József budapesti terménybörzsmányi czég jelenése.

Debreczen, június 30

Készáru 20 magasabb

Oszti buza	9 38—9.40
Májusi buza	—
Oszti rozs	6.90—6.92.
Tavaszi rozs	—
Oszti zab	5.78—5.8).
Tavaszi zab	—
aug.—szep. tengeri	—
Május tengeri	5.24—5.26.
jul.—aug. tengeri	5.24—5.26.

Sertéspiacz. Budapest-Kőbánya 1898 június 26.

Sertés létszám: 1898. évi június hó 26. napján volt készletben: 26.965 darab 1898 évi május hó 31. napján felhajtattott — drb 1898. május hó 31. napján elszállított 504 drb. 1898. május hó 31. napjára marad készletben 26664 drb. Hizottsértés forgalom változatlan.

Magyar elsőrendű Öreg nehéz páronkint 340 klgron felüli sulyban (— krtól — krig. Öreg közép (páronkint 300 260 kgr. sulyban) — krtól — klgr. Fialat nehéz (páron — 23) klgron felüli sulyban) —65 krtól 70 — krig. Fialat közép (páronkint 250 300 klgr. sulyban) —59 krtól 65 — krig. Fialat könnyű (páronkint 250 klgrig terjedő sulyban) — krtól — krig. II. Magyar szedett: Nehéz (páronkint 280 klgron felüli sulyban) —52 krtól —53 krig. Közép (páronként 220—230 krg sulyból) —44 krt —45 krig. Könnyű páronkint 220 klgrig terjedő sulyban —3 rától —44 krig. III. Szerbiai: Nehéz (páronkint 260 klgr. felüli sulyban) —51 krtól 52 — krig. Közép (páronkint 220—260 klgr sulyban) —49 — krtól 50 — krig. Könnyű (páronkint 220 klgrig terjedő sulyban) —47 — krtól 48 krig.

DEBRECZENI PIACZI ÁRAK.

június 22—hetivásár

Élelmi-szerek és házi cikkek: Száz kilónként: Bab 8—12, burgonya 1.80 frt, borsó 18—28 frt, lenese 20—32 frt, (liszt láng) 19.40 17.80 frt. (zsemlye) 19.20—19 frt. (fehér 18.60 — frt, (közép) — frt. (rozs) 11.60 kr, (barna) 15 kr, lenese 22—36 kr, liszt (legfinomabb) 20 kr, (buza finom) 19 1/2 kr (buza durva) — kr, (rozs) 18 kr, (zsemlye) — kr, (fehér közép) —kr, (barna közép)—kr, szappan 20—24 kr, zsir (disznó)— kr, (liba)—kr, nuzlasvon 6 — kr, szalonua uj 68 kr, sótlá 70 kr. Litenként: Borsó 14-16 kr, bor (ó hegyi 40—60 kr, (ó kerti) 40—60 kr, (uj kerti) 30—36 kr. eczet — kr, lenese 14—16 kr, petróleum 16—24, pálinka (közönséges) 32 kr — frt, rizskása 14—34 frt, szén (putnoki, 1.00 frt, (salgótarjáni) 1.50 frt, (szalon) 1.80 frt, pirszen 2.00 frt, szalonua 6 65.— frt, szalonua uj 52—53 frt, szalonua sótlan — frt háj uj — frt, háj ó 56—60 frt, zsir — frt. — Kilónként: Bab 8—12 kr, borsó 18—24 kr, burgonya 3 kr, kenyér (fehér) 18 tej 10 kr, tejjel 40 kr.

Állatvásár: Szarvasmarha felhajtattott 600 drb, eladatott 500 drb; ló felhajtattott 350 drb, eladatott 280 drb; juh és bárány felhajtattott — drb, eladatott — drb.

Husárak: Marhahus kilónként 36—54 kr borjúhús 56—60 kr juhahús 32—36 kr, sertés-hús 48—60 kr.

Gabonaneműek: Buza 12.00—11 frt kétszeres 11.50—10.70 frt, árpa 5.60—5.40 frt zab 6.40—6.20 frt, tengeri 5.90—4.70, lenese — frt, köleskása — frt.

Árverési hirdetés.

A „Takarék és hitelintézet“ r. t. zálogházában 1898. év január havában elzálogosított, illetve 1898. április hó végéig lejárt 1—1922 sz. arany 1—1179 sz. s egyéb ingóság az előbbi árveréseken el nem számolható 5292, 18611, 23344, 16130 sz. valamint az anyaintézetnél lejárt 2709. 3149. sz. zálog tárgyak közül azok, amelyek ki nem váltattak, vagy meg nem hosszabítottak 1898 július hó 14-én d. u. 2 órakor a zálogház helyiségében elárvereztetnek

Az Igazgatóság.

Kiadó lakás.

Egy szép elegáns utcái lakás, mely áll 4 szoba, 1 ebédlő, fürdő-szoba, konyha, kamara, pincze, gázvilágítás és vízvezetékkel berendezve Augusztus vagy November 1-sejére (Kiscsapó) Rákóczi-utcában kiadó. Értekezhetni Rákóczi-utca 11. sz.

Tájékoztató.

Az „Arany bika“ kávéházban hetente zeneestély van: hétfőn Rácz Károly szerén a Magyarok.
A Margit-fürdőben vasárnap és ünnepparkon d. u. 4—6 órakor sétahangverseny. — Játsszik a katonazenekar.

Berkecsik díjszabályzata

	Rét lovas	Egy lovas
I. Napszámra.		
Egész napra, reggeli 7 órától esti 9 óráig	5	—
Fél napra, reggeli 6 órától d. u. 1-ig, vagy d. u. 1-től esti 9 óráig	3	—
II. Óraszámra.		
Fél órára	—	40
1/3 órára	—	30
Egy egész órára	—	20
Minden következő órára	—	10
Az utolsó óran túl félóra v. kevesebb időre	—	20
III. Egyes járatokért.		
Megállapodás és visszamenet nélkül a város sorompóián belül	—	50
IV. Meghatározott járatok.		
Temetésnél (valláskülönbség nélkül), ha a végzettség a templomban történik, a temetőbe ki és vissza	2	1 40
A háztól egyenesen a temetőbe ki és vissza	1 20	— 80
A színházba menet	—	60
A színházról jövet	—	60
bármely vasúti indulás vagy raktárhoz nap-pal menet vagy jövet kézi táskával	—	50
éjjel	—	30
A kocsi mellé elhelyezett minden darab málna után külön 10 krajczár díj jár.	—	—
A kocsilyázó, vagy csónakázó tóhoz, csukorgyár, légszuszgár, kertészeti, egylei és gőzmalomhoz menet vagy jövet	—	50
menet és visszajövet egy órai várakozással	—	80
A nagyerdői fürdőházhoz, polgári vagy katonai lovóudvarhoz menet vagy jövet	—	50
menet és jövet egy órai várakozással	1	70
minden következő órára	—	60
Külső barom- és lóvásártérre oda és vissza egy órai várakozással	1 20	— 50
minden következő órára	—	40
Katonai laktanyához és katonai kórházhoz menet vagy jövet	—	50
menet és visszajövet 1 órai várakozással	—	80
minden további órára	—	40

Vasúti menetrend

Érvényes 1898. Május hó 1-től
— Egységes vasúti idő szerint. —

Debreczen Budapest (M. áll. v.-tól.)

Debreczenből indul		V o n a t		Erkezik	
P.-Ladány*	12.— déli	Vegyesvonat	1.28	délután	
P.-Ladány	3.37 délután	Tv. sz. sz.	5.13	délután	
P.-Ladány	8.15 este	Személyvonat	9.45	este	
Budapest	9.01 reggel	Gyorsvonat	1.50	délután	
Budapest	12.36 délután	Személyvonat	8.10	este	
Budapest	10.27 este	Személyvonat	5.45	reggel	
Debreczen—M.-Sziget					
Királyháza	5.22 reggel	Személyvonat	1.10	délután	
M.-Sziget	3.— reggel	Személyvonat	9.50	délelőtt	
M.-Sziget	3.56 délután	Személyvonat	10.50	este	
M.-Sziget	6.55 délután	Gyorsvonat	11.25	este	
Szatmár	8.20 este	Tv. sz. sz.	12.46	este	
Debreczen—Szerencs					
Szerencs	8.25 reggel	Személyvonat	11.26	délelőtt	
Szerencs	4.01 délután	"	7.07	délután	
Szerencs	7.05 este	"	10.30	este	
Debreczen—Füzes-Abony					
Füzes-Abony	4.42 reggel	Vegyesvonat	10.24	délelőtt	
Füzes-Abony**	4.16 délután	"	7.56	délután	
Debreczen—Nagy-Léta—Vértes					
N.-Léta—Vértes	8.35 reggel	Vegyesvonat	10.03	délelőtt	
N.-Léta—Vértes	4.21 délután	"	6.15	délután	
Debreczen—Tisza-Lök					
B.-Szt-Mihály	5.28 reggel	Vegyesvonat	9.17	reggel	
H.-Nánásig	4.06 délután	"	7.29	este	
H.-Nánásig	11.20 déli	"	1.18	délután	

* Minden kedden.

** Csak Tisza-Füredig.

Budapest—Debreczen

Debreczenbe érkezik		V o n a t		i n d u l t a n n a n	
P.-Ladány	7.40 reggel	Tv. sz. sz.	6.05	reggel	
P.-Ladány	5.14 reggel	Személyvonat	4.06	reggel	
Budapest	3.36 délután	Személyvonat	9.15	délelőtt	
Budapest	6.50 délután	Gyorsvonat	2.15	délután	
Budapest	2.40 éjeli	Személyvonat	7.05	este	
M.-Sziget—Debreczen					
Szatmár	7.51 reggel	Személyvonat	4.—	reggel	
M.-Sziget	12.16 délután	Személyvonat	6.—	reggel	
Királyháza	6.54 délután	Személyvonat	1.22	délután	
M.-Sziget	8.54 reggel	Gyorsvonat	4.50	délután	
M.-Sziget	10.12 este	Személyvonat	3.50	délután	
Szerencs—Debreczen					
Szerencs	8.07 reggel	Személyvonat	5.—	reggel	
Szerencs	12.21 délután	Személyvonat	9.07	délelőtt	
Szerencs	7.67 este	Személyvonat	5.13	délután	
Nagy-Léta—Vértes—Debreczen					
N.-Léta—Vértes	7.18 reggel	Vegyesvonat	5.25	reggel	
N.-Léta—Vértes	3.13 délután	"	1.05	délután	
Tisza Lök—Debreczen					
Tisza Lök	8.17 reggel	Vegyesvonat	5.06	reggel	
Tisza Lök	6.51 este	"	2.40	délután	
H.-Nánás	3.30 délután	"	1.30	délután	
Füzes-Abony—Debreczen					
Tisza Füred	8.— reggel	Vegyesvonat	4.18	reggel	
Füzes-Abony	5.31 délután	"	11.35	délelőtt	
F.-Abony*	7.47 este	"	5.22	délután	

* Csak Ohat-Kócsig.

zik

után
u tán
e
után
e
ggel

lután
lelött
te
te
te

lelött
lután
te

lelött
lután

lelött
lután

ggel
ste
lután

d u t
nnan

reggel
reggel
delelött
delután
este

reggel
reggel
delután
delután
delután

reggel
delelött
delután

reggel
delután

reggel
delután
delután

reggel
delelött
delután

